

Harry Lindström

Sivilingeniør Cand. jur. Bedriftsøkonom

Ullernveien 103

Oslo 3

92
116229

Oslo, den 26. august 1966.
RETUR til HARRY LINDSTRÖM
Ullernveien 103 - Oslo 3

Til Det kongelige Justis- og politidepartement,
Oslo.

Vedr.: Anmodninger til min offentlig oppnevnte forsvarer om
å få adgang til å få en fotostatkopi av en tidligere
fotostatkopi av en rekke dokumenter i en straffesak
mot meg eller om å få adgang til å gjennomgå dokumen-
tene og ta de nødvendige notater av disse i nærvær av
min offentlig oppnevnte forsvarer eller hans fullmektig.

Departementet vil være kjent med at det med samtykke av Kongen
er reist tiltale mot meg - Harry Lindström - for Eidsivating
lagmannsrett. I saken ble det holdt rettslig forundersøkelse
hösten 1964. Eidsivating lagmannsrett begynte å behandle sa-
ken mot meg den 1. november 1965 og lagrettens kjennelse for
sakens første del ble avsagt den 20. desember 1965. Dom i
sakens første del ble avsagt 15. januar 1966 og sakens videre
foretagelse ble berammet til senere på våren. I rettsmøte i
Eidsivating lagmannsrett den 14. mai 1966 ble sakens videre
behandling utsatt til 23. september 1966.

Jeg skal bemerke her at jeg har protestert mot at saken ble
delt opp og at det ble avsagt dom for en del av saken uten at
dette var gjort klart for tiltalte, hans forsvarer eller lag-
retten ved sakens begynnelse eller da lagretten avsa sin kjen-
nelse.

Spørsmålet om dom uriktig er avsagt er ikke forelagt Høyeste-
rett til avgjørelse, men vil bli lagt fram for Høyesterett.
Videre vil spørsmålet om lagrettens habilitet også bli lagt
fram for Høyesterett idet et av lagrettemedlemmene er Gudbarn
til en aviseier som i lagmannsretten uttaler at det vil ha stor
økonomisk betydning for ham - aviseieren og gudfaren - at det
ble avsagt dom i saken mot Harry Lindström idet Harry Lindström

Til Justisdepartementet, Oslo

Oslo, den 26. august 1966.

hadde saksøkt aviseieren og krevet ham for erstatning. Erstatningen skulle efter aviseierens opplysninger i retten være kr. 75 000. Det siste var ikke riktig. Et annet lagrettemedlem bad den tiltalte - Harry Lindström - om å skaffe bevis for at han - Harry Lindström - ikke hadde avgitt stemme ved noe politisk valg. Det må efter min mening være åpenbart på det rene at en lagrette som har medlemmer som på denne måte er engasjert i en sak ikke kan være habil.

Efter at straffesaken mot Harry Lindström var utsatt i rettsmøte den 14. mai 1966, begynte jeg å henvende meg til min offentlig oppnevnte forsvarer i en rekke brev med anmodning om å få adgang til:

- a. å få utlånt bestemte mapper eller dokumenter eller
- b. få adgang til å få fotostatkopier av dokumentene som selv var fotostatkopier
- c. å få adgang til å gå gjennom dokumentene i nærvær av den offentlig oppnevnte forsvarer eller hans fullmektig.

Jeg har ialt sendt den offentlig oppnevnte forsvarer 10 brev om dette. Disse brev er:

nr. 1	Brev av	24. mai	1966
" 2	" "	4. juni	1966
" 3	" "	17. juni	1966
" 4	" "	26. juni	1966
" 5	" "	8. juli	1966
" 6	" "	17. juli	1966
" 7	" "	22. juli	1966
" 8	" "	30. juli	1966
" 9	" "	9. august	1966

Samtlige disse brev er forblitt ubesvart.

I et møte jeg hadde med den offentlig oppnevnte forsvarer den 10. august 1966 forklarte jeg ham meget inngående bakgrunnen for at jeg måtte studere disse dokumenter, og videre at det ikke dreiet seg om originaldokumenter men om fotostatkopier. Han - den offentlig forsvarer - bad meg da sende ham et brev og redegjøre for saken slik jeg hadde forklart den. Dette gjorde jeg

Til Justisdepartementet, Oslo

Oslo, den 26. august 1966.

nr. 10 Brev av 22. august 1966.

Jeg tillater meg å vedlegge kopi av de brev som er nevnt under nr.ene 1-10.

I brev av 25. august d.å. har den offentlig oppnevnte forsvareren svart på mitt brev av 22. august d.å. I svaret heter det at han av prinsipp ikke kan la meg få adgang til å ta fotostatkopier av de omsøkte dokumenter og formentlig heller ikke få adgang til å studere dokumentene i nærvær av den offentlig oppnevnte forsvarer eller hans fullmektig. Jeg vedlegger en fotostatkopi av dette brev.

Min henvendelse til departementet gjelder nå:

- A. Det forhold at den offentlig oppnevnte forsvarer i straffesaken mot meg - h.r.adv. Thomas Idsöe - har nektet meg å få en fotostatkopi av en rekke dokumenter som hos ham befinner seg i fotostatkopi, eller
- B. Det forhold at den samme forsvarer har nektet meg å få gå gjennom sakens dokumenter i hans eller hans fullmektigs nærvær på hans kontor eller i mitt hjem således at jeg kan få gjøre de nødvendige notater

med den begrunnelse at det ville stride mot 1) god sakfører-skikk at så skjedd og 2) de regler som gjelder for behandling for domstolene i dette land.

Det gjelder foreløbig følgende gruppe dokumenter, som vedrører:

- 1. Min korrespondanse med Randi Bakke. Den omfatter 55 brev etc.
- 2. saken - Granatsalg -
- 3. saken - lagermaterialsalg 1959.
- 4. Avviklingskonto for Kongsberg Sölvverk.

Jeg skal bemerke at jeg ikke er tiltalt for noe forhold som knytter seg til disse saksgrupper. Det skriftlige materiale som finnes i de her oppregnede saksgrupper utgjör imidlertid et viktig bakgrunnstoff og materialet vil bli brukt mot meg slik som tidligere.

Jeg skal i sakens anledning få opplyse:

Til Justisdepartementet, Oslo

Oslo, den 26. august 1966.

Sommeren 1964 - straks efter at jeg var kommet ut av sykehuset efter 8 måneders innesperring med vakthold natt og dag og med besøks- og brevforbud - fikk jeg utlånt alle sakens dokumenter til mitt hjem og hadde anledning til i løpet av sommeren å gå gjennom dokumentene, men på grunn av små krefter hadde jeg den gangen ikke anledning til å ta noen kopi eller foreta noen noteringer fra dokumentene. Jeg har selvsagt levert tilbake dokumentene slik jeg fikk dem.

Omtrent samtidig fikk 2 journalister og en offentlig tjenestemann som intet hadde med saken å gjøre utlånt dokumentene og de tok fotostatkopier av dem. Jeg har betalt for 2 280 fotostatkopier a kr.1.50 = kr. 3 420.- Jeg viser til vedlagte oppstilling.

Efter at avviklingen av Kongsberg Sølvverk var fullført eller utført ble alle dokumenter som vedrørte selve avviklingen pakket i en mappe og overlevert til Riksarkivet. Pakken er behørig merket og i pakken ligger de dokumenter som vedrørte selve avviklingen - inn og utgående brev, notater med påtegninger etc. Denne mappe har vært tilgjengelig for enhver norsk statsborger, men kriminalpolitiet har i begynnelsen av 1964 hentet mappen i Riksarkivet uten at det forelå noen form for rettslig kjennelse. Andre låntakere må sitte på Riksarkivets lesesal og der studere dokumentene. Det er forbudt for andre å ta dokumentene ut av lesesalen. De dokumenter det her gjaldt er ikke registrert av Riksarkivet og kan følgelig fjernes uten at Riksarkivet har noen mulighet for å finne ut hvilke dokumenter som kan være fjerne

Det er i strid med enhver anstendig regel i vårt land at Kriminalpolitiet på denne måte fjerner dokumenter fra en offentlig oppbevaring.

I saken mot Harry Lindström opplyste Kriminalpolitiet i hele tiden mellom høsten 1963 og høsten 1965 at det dreiet seg om 6-7000 dokumenter. Først ved hovedforhandlingene fikk Harry Lindström adgang til å gå gjennom registreringsprotokollen og fant da fort ut og påviste det i retten at knapt 1 000 av disse hadde noe med personen Harry Lindström å gjøre. Blandt de dokumenter som ikke hadde det ringeste med Harry Lindström å gjøre

Til Justisdepartementet, Oslo

Oslo, den 26. august 1966.

befant seg:

- a. flere hundre meddelelser fra FN's sosiale råd.
- b. flere hundre som hadde med koksverkets planlegging å gjøre.
- c. flere hundre som handlet om Kings Bay ulykken.
- d. flere hundre som dreiet seg om bemerkninger til engelsk, tysk og fransk språk.
- e. flere hundre som dreiet seg om tekniske studier.
- f. flere hundre som vedrørte attester, skolevitnesbyrd, personlige brev til venner og kjente samt familie.
- g. flere hundre som handlet om norske statsrettsstudier.
- h. en mengde tidsskrifter, utklipp fra aviser og møter.

Det vil sikkert være departementet bekjent at jeg har måttet innlede søksmål mot en rekke aviser og enkeltpersoner i dette land. Ialt kan man si at 124 aviser vil bli saksøkt, mot de aller fleste av disse er det til nå uttatt forlikssklage og stevning. I tillegg dertil kommer en rekke enkeltpersoner, ukeblad og Fleischerkommisjonen. Det må derfor være helt på det rene at den stilling Harry Lindström befinner seg i ikke gir ham anledning til noen fair behandling. Verre vil det være og bli om han nå ikke skal få adgang til å sette seg inn i de dokumenter som vil bli heftet mot ham. Det er helt på det rene at statsadvokaten i saken opptrer som en ekstraordinær jur. rådgiver for den hårdt betrenget presse - jeg sikter her til den samlede - presse -. Det må videre være på det rene at den samme statsadvokat ikke svarer på mine henvendelser uten at han blir tvunget til - presset opp i et hjørne av dokumenter jeg har fått tak i.

I FN's menneskerettighetserklæring av 10.12.1948 heter det i art. 11:

" Enhver som er anklaget for en straffbar handling har rett til å bli ansett som uskyldig til det ved offentlig domstolbehandling, hvor han har hatt alle de garantier som er nødvendige for hans forsvar, er bevist at han er skyldig efter loven. "

Det må være helt åpenbart for alle og enhver som lese kan at

Til Justisdepartementet, Oslo

Oslo, den 26. august 1966.

Harry Lindström ble dømt for alt mulig flere år før noen domstol fikk hans sak til behandling og videre må det også være på det rene at for å få ham dømt måtte man frata ham enhver mulighet for forsvar, således fikk han ikke anledning til å forklare eller forsvare seg til tross for at lagmannsretten hadde lovet ham det sogar i en kjennelse.

De garantier FN-erklæringen taler om er blandt et krav - ubetinget - om at den anklagede skal få anledning til å sette seg inn i sakens dokumenter før hans sak kommer for domstolene. Dette krav har vi nordmenn ment burde gjelde en Abram Fischer i Syd-Afrika. Det forbauser meg at det ikke samtidig skal gjelde en Harry Lindström i Norge.

Det hører med til de mest elementære rettigheter en tiltalt har i ethvert sivilisert land at han skal få anledning til å vite anklagen mot seg og kunne forsvare seg. Det dreier seg i denne sak ikke om påtalemyndighetens originaldokumenter. Jeg har aldri bedt om å få se disse og jeg ville finne det uriktig om sådanne skulle bli utlånt til en tiltalt eller hans forsvarer. Det dreier seg om fotostatkopier av tidligere tatte fotostatkopier. Det er således utelukket at jeg eller andre kan tilintetgjøre noen av disse dokumenter til skade for saken idet originalen befinner seg hos påtalemyndighetene.

Det må være åpenbart for enhver at jeg ikke makter å memorere ca 1000 dokumenter, og jeg finner det urasjonelt at jeg + 30-40 venner skal sitte i mitt hjem eller på en advokats kontor og håndskrive disse dokumenter. I vår tid ville det være rasjonelt at jeg fikk en fotostatkopie av dem, desto mer som jeg har betalt for disse fotostatkopier.

Jeg tillater meg derfor med henvisning til foranstående å be om:

- a. Justisdepartementets uttalelse om det er riktig etter norsk lov og praksis ikke skal ha:
 - aa. Adgang til å sette seg inn i sakens dokumenter før han stilles for en rett.
 - bb. Adgang til å ta eller få en fotostatkopie av tidligere tatte fotostatkopier, eller

Til Justisdepartementet, Oslo

Oslo, den 26. august 1966.

cc. Adgang til å gjøre notater fra dokumentene i
nærvær av oppnevnt forsvarér.

Dersom departementet finner at det er i overensstemmelse med gjeldende norsk lov at en tiltalt i en straffesak ikke skal ha adgang til å se sakens dokumenter før i retten og således ikke kunne gjøre seg kjent med hvilke anklageforhold som rettes mot ham, ber jeg bare om departementets uttalelse om dette i et brev. Dersom departementet mener at en tiltalt i en straffesak - som Harry Lindström i den nevnte - skal ha adgang til å sette seg inn i sakens dokumenter før sakens begynnelse og at han nå ha adgang til enten 1) å få en fotostatkopi av tidligere fotostatkopier eller 2) kunne få studere dokumentene i nærvær av forsvarer eller hans fullmektig og derved ta de nødvendige notater og bruke sine venner til hjelp ved et sådant arbeide eller 3) at han - Harry Lindström i retten eller andre steder i god tid før eventuelle rettshandlinger får de omsøkte dokumenter opplest og kan ta opp innholdet på lydbånd, anmoder jeg om departementets hjelp.

For at departementet skal få et lite innblikk i hvilken fremgangsmåte som er og har vært anvendt mot Harry Lindström tillater jeg meg å sende departementet:

1. Avskrift av mitt brev til 5 HR-dommere av 12. mai 1966.
2. Avskrift av mitt brev til Lagmannsretten av 10. november 1965.
3. Avskrift av mitt brev til lagmann Lunde av 20. desember 1965.
4. Avskrift av mitt brev til sorenskriver Svendsen av 21. desember 1965.
5. Avskrift av mitt brev til sorenskriver Bull Njå av 1. mars 1966.
6. Avskrift av mitt brev av 25. mars 1966 til sorenskriver Bull Njå.
7. Avskrift av mitt brev av 12. mai 1966 til lagmann Lunde.
8. Avskrift av brev av 13. mai 1966 til lagmann Lunde.

Da saken haster svært meget fordi jeg nå i flere måneder har ventet på svar på mine henvendelser, tør jeg be om at departementet svarer meg snarest mulig.

19 vedlegg.

Deres ærbødige
(Harry Lindström.)

O S L O, den 17. juni 1969.

HERRE STORTINGSMANN ALFRED HENNINGSEN,
BARDU.

VEDR.: FORSLAG OM HENVENDELSE TIL STORTINGET OM Å SØKE BILLIONSETSERSTAT-
TING etc.

HERRE STORTINGSMANN!

Jeg viser til våre samtaler i dag og sender vedlagt kopi av det brev av
idag som jeg har sendt til stortingsmann EINAR STAVANG. Etter at jeg had-
de hatt den siste samtale med Deg, fant jeg det nevnte brev fra stortingsmann
EINAR STAVANG i postkassen.

Jeg finner ikke noe grunnlag for at jeg eller andre skulle søke stortinget
om noen form for lighetsserstatning for en lidt urett eller for den be-
handling som jeg har fått såvel av tinget som av andre i de siste årene.

Kongeriket NORGE har nå fått betalt den regning som det selv har presentert,
og jeg har fått belønning for slit og strid i 5 år i krig og 9 år i industri-
departementet. Jeg har aldri i krig eller fred bedt om å få æren for noe
som ble utført. Det var for meg tilstrekkelig at handlingen ble utført. Det
store i livet var at det ble lyse og ikke hvem som laget det. Men jeg tok så
gjærne anerkjennelse for det som ble gjort. Det har vært en uhyggelig opplevelse
å se i aktivitet den rekke av ansatte, karrierister og opportunistene
og som jeg hadde over meg, ved siden av meg og under meg.

Spyttet man dem i ansiktet tærrer de bare av meg spyttet og stilte seg i po-
sisjon for å bli spyttet på en gang til.

Det er i sannhet en megen stor tilfredsstillelse for meg å se den virksom-

Herr stortingsmann
ALFRED HENNINGSSEN,
BARNH.

/2/ OSLO, den 19.6.1969.

Det som finner sted i No i Norge i forbindelse med kokerevokerte anlegg. Det kan man nemlig en høstveid se, og faktisk om alt dette skal frem uansett hva arbeids-
spørsmålet og andre måtte mene og ønske. Det var enn underlig når man får det
å vite at man i INDUSTRIDEPARTEMENTETS BERGVERKSKONTOR måtte utnevne 3 byrå-
sjefen + en åndsdirektor for å gjøre et arbeide jeg hadde gjort. Man kunne
da spørre hva slags arbeide som ble gjort i mengde og grad.

Jeg har introungende bedt hele stortingset om at nå måtte det vises nytt. Men opp-
levet at en del av tinget så gjerne ville ha en ny regjering - men var trett
regjeringen fra arbeiderpartiet og dets ledere var en samling foraktende
hans men noen form for hans. Hva tror Du egentlig hadde hendt med en slik re-
gjering da? En fiende hadde fallsluppet en bombe på Hordangervidde. Hva
skulle da en slik hylende flokk av et eller annet ha gjort en 9. april om den
skulle komme tilbake.

For å tilfredstille såvel demokratisk som mobbevoldet i dette land holdt man
Harry Lindstrøm innesperrert bl.a. i ILSBENG FANGELEIR. Riktignok skulle han
som en hvilken som helst meddelighetsforbryter, spion eller valdsforbryter ha
kunnet bli løslatt den 19.3.1969. Dir. EVENSEN hadde oppfordret avlagt besøk
hos meg på mitt rom den 25.7.1969 og sagt dette. Men jeg ble ikke løslatt.
Grunnen var kanskje enkelt den at jeg i strid med reglementet hadde deltatt i
en debatt i dagsavisene og der klødd av en prof. ANDERS BRATHOLM som fant det
balellig mens jeg var innesperrert i ILSBENG FANGELEIR å sende ut en omfattende
artikkel gjennom UNIVERSITETSFORLAGETS KRONIKKTJENESTE hver han deltok meget
godt i rettsaker jeg førte. STAVANGER AFTENBLAD nektet meg å ta til motmøte
og sendte melding om dette til meg med adressen ILSBENG FANGELEIR, RØA. Da jeg
ikke var der og det ikke hadde lyktes regjering å få meg der, måtte
anstalten svare at jeg var ukjent. Men red. PER THOMSEN, denne pressuredelighet
ene apostel i dette land, fikk åpenbart blod på tann. Han sendte henvendelsen
til FENGSELSTYRET og det skulle avgjøre om jeg skulle løslates, hvilket jeg ikke
ble.

Jeg har reagert meget sterkt mot den hold eller handling som stortingset har
vist i BERNSEN-SAKEN. Først bar jeg en å få se den klage han har sendt ting-
et. Det blir nektet. Så sender jeg en langre henvendelse av 23.5.1948 om KVIN-
GRUBER. Den forstått meg blandt en rekke andre dokumenter på Per BORTENS
BORD. I anstillingen fra protokollkomiteen ble Herr Bernsens brev aller

HERR STORTINGSMANN
ALFRED HENNINGSEN,
BARDU.

/2/

OSLO, den 19.6.1969.

klage mot meg gjengitt in extenso. Protokollkomiteen nevnte intet om at jeg hadde bedt om å få se herr BERNTSENS KLAGE mot meg. Dette hadde protokollkomiteen avslått. Videre hadde protokollkomiteen ikke tatt meg min redegjørelse om KVINA GRUBER av 25.5.1969, idet komiteen hadde meddelt meg at hele redegjørelsen hadde forstukket seg blandt en del papiere på Per BORTENS skrivebord. Om dette skriver man intet i innstillingen.

Det er nå på det rene, og uten noen som helst vanskeligheter kunne protokollkomiteen hadde brakt det på det rene, at det av herr BERNTSEN er underslått en rekke dokumenter som ville ha gitt bevis for at det hele var svindel. Hva kan grunnen være til at industridepartementets folk i denne sak, ikke var interessert i å legge frem de mest elementære dokumenter og hva har forklaringen vært på at det ikke ble foretatt noen undersøkelser. Det tyder faktisk talt på middelmådighet at man virkelig trodde at man kunne komme unna en slik svindel.

Verre var det at SVERRE BERNTSEN kunne få fri sakførsel etter henstilling fra et samlet storting etter en gigantisk ledelse av avholdsmannen SVERRE LØBERG. Det må ha kostet den norske skatteborger eller de norske skatteborgere noen hundre tusen kroner at Herr Berntsen har fått fri sakførsel til alle de saker han har tapt.

Er det ikke da forbaudende at HARRY LINDSTRØM selv må dekke alle sine kostnader og når han får dømt herr BERNTSEN og denne skal betale ham kr 12 000 deriblandt sakskostnader på kr 4 000, må han slå ham konkurs.

Enna Verre er det at H.r.adv. KNUT BLUM blir engasjert som prosessfullmektig for stortinget i den private straffesak som jeg har anlagt mot tinget for Oslo byrett og at dette skjer noen dager før han blir utnevnt til H.r.dommer. Man fortsetter å se på saken som det heter, og etter ham kommer H.r.advokat Annus Schjædt jr. Etter utsagn i ARBEIDERBLADET over 3 spalter måtte mitt sakemål for OSLO BYRETT mot tinget avvises fordi H.r.adv. Annus Schjædt jr. hadde innstilt på det. Da jeg bad advokaten bekrefte at han hadde gitt en slik innstilling, idet jeg fant det merkelig at en advokat kunne gjøre noe slikt, kunne han meddele meg at han ikke hadde sagt dette, men han nektet å foreta noen korrigeringer og Arbeiderbladet nektet å korrigere det.

Herr stortingsmann

ALFRED NENHUSEN,

BARDU.

/4/

OSLO, den 19.6.1969.

Jeg hadde arbeidet i Industridepartementet i 9 år og mente at jeg skulle være beskyttet etter det man kalte arbeidervernloven i det minste eller ikke stå dårligere enn arbeidere. ~~Enten~~ var jeg sagt opp på ~~uakuttet~~ ~~uakuttet~~ slik som statssekretær SOLUMSHOEN og pressen yndet å fortelle i hin dage. ~~allike~~ så hadde jeg selv sagt opp min stilling og da skulle jeg ha full lønn i den tiden jeg var sykemeldt som var en oppsigelsestid. Jeg fikk intet, og dette gjenstår velde her ennå ikke mannen meg opp til å avgjøre om jeg skulle ha en lønnsregning dekket

Dersom jeg skulle søke tinget om en billighetserstatning måtte dette bety at jeg skulle droppe min saks mot kongeriket NORGE og dets embetsmenn. Da skulle tinget få en 15-20 års arbeidere om saken slik at det kunne under- søke om det var gjort urette. Man behøver vel ikke å være profet for å si hva det ville finne ut, dersom det i det hele tatt fant noe som helst. Jeg drømmer ingen som helst sak, hverken i NORGE eller i andre land.

Det skal bli mer enn pinlig for mange når jeg trekker fram tingets pro- tokollik mitt i byretten. Når folk får vite at viktige dokumenter kan forsvinne og blandt andre, om angjeldende advokater og andre.

Høsten 1963 kunne to stortingsmenn-Du var en av dem-oppsøke G.C.Gundersen som da var justisminister. Han kunne da fortelle at jeg ville bli dømt. Det var riktignok mer enn 2 år før jeg eller andre kjente tiltalen. Våren 1964 kunne han forlikre om det samme. Ende mer merkelig var det. Jeg sender B mitt brev til H.r. justitarius Torje Wold av 7.10.1967 hvorav Du vil se hva jeg skal ta opp med internasjonale jurister. Det blir en sak og det som er verre.

Regjeringen Garhardssens eneste legeomdømme, kunne fortelle ble. Det at jeg hadde vært sinn syk i de siste 5 årene, han spurte søyer om Du ikke visste det. Jeg har aldri talt med ham, viet ham et eneste dokument eller i det hele tatt et eneste arbeids. Hvilket grunnlag hadde han for å uttale meg?

For meg var det underlig å tenke tilbake på at som gutt kunne jeg på torvet i Stevanger høre en arbeidervolder som skrek i en løst tale at ~~vi~~ ~~sultet~~. Han falt gjennom podiet fordi han var for tykk. En annen arbeid- ervolder falt ned om ved et valflyllt bord på et høyfjellshotell på SKILD.

/5/

HERR STORTINGSMAAN

ALFRED HENNINGSEN.

BARDU.

/5/

OSLO, den 19.6.1949.

Jeg har mange ventet at det fra Stortingets side skulle bli sagt noe. Jeg hadde mange ganger ventet at man fra dette ting skulle ha sagt at på får det være nok. Mennekerettigheter er ikke noe som bare gjelder SIERRA eller i SVB AFRIKA. Å lure om den norske skoen mot Helles er mer en underlig. Nå har noen oberster sett en definitiv stopper for den korrupsjonen som parlamentarikere laget i en årrekke. Vi skulle bruke millioner til det man har kalt underutviklede land når vi selv har et land som er et av det mest underutviklede land i verden på visse områder. Jeg er kommet til det trinn i utviklingen nå som fiskeren Markus, at jeg av og til sitter og tenker, andre ganger bare sitter jeg.

HILSEN

vedlegg.

/HARRY LINDSTRØM/